

DEEL EEN
VERZAMELEN

1947 – 1963

Regent het nou alweer,
ik dacht aan mooi weer deze keer.
Achter glas lijkt het te gaan,
maar naar buiten moet je iets aan.
Dan ineens valt de nacht,
maar je bent wakker je had het verwacht.

Ruw word ik meegesleurd over straat, ik denk wel honderden meters. Als ik mijn ogen probeer te openen zie ik een behoorlijk blok huizen aan me voorbijtrekken. Instinctief heb ik het gevoel dat ik mij ergens aan moet vasthouden opdat ik niet word verzwolgen door iets dat heel groot en heel zwaar is. Mijn handen doen zo 'n pijn, hoe lang moet ik dit nog volhouden.

Ik moet echt heel erg veel kracht zetten om niet los te laten want ik heb het idee, dat als ik dat doe ik niet weet wat er dan gaat gebeuren. Ik heb alleen zoveel pijn, echt zoveel dat ik niet eens weet waar het vandaan komt. Wanneer houdt dit op, misschien droom ik wel dat kan natuurlijk.

Nee, ik heb toch het gevoel dat ik niet droom, want ik zag huizen voorbijkomen en ik wist dat ik mij moest vasthouden aan iets en ook waarom, dacht ik. Maar ik kan niet wakker worden, ik zit in een verschrikkelijke nachtmerrie waardoor wel heel veel beelden door mijn hoofd schieten.

Ik herinner mij bijvoorbeeld ineens dat ik gisteravond, vier december 1963, met alle meiden en de lerares Sinterklaas heb gevierd op school. We hebben vreselijk veel lol gehad, het ene gedicht was nog gekker dan het andere. Nee niet van mij, ik kan niet rijmen, of misschien kan ik het wel maar wil ik het helemaal niet, ik ben niet eens in staat een leuke surprise te maken. Ik heb wel ideeën en heel veel fantasie maar ze komen er niet uit als een surprise. We hadden lootjes getrokken en gelukkig had ik een leuk klasgenootje, niet erg als ze niet zo een leuke zou zijn geweest, want dan had ik zeker geprobeerd een surprise te maken, maar dan een hele scherpe als dat al zou zijn gelukt.

Ik had een heel leuk make-up-tasje met oghenschaduw en lippenstift gekregen en dat is altijd leuk, tenminste voor mij. Ik was gek op make-up, lekker uren voor de spiegel staan, zeker als ik naar dansles ging. Ik weet dat ik er dan veel ouder uit zag, in ieder geval een jaar of twee, wat mijn moeder absoluut verschrikkelijk vond.

Toen ik nog heel jong was en ik de tram instapte geloofde de conducteur nooit dat ik nog geen twaalf jaar was. Je mocht namelijk gratis met de tram tot je twaalfde jaar maar ze dachten altijd dat ik de boel bedonderde.

We kregen ook nog chocoladeletters en amandelstaven van school en van Mevrouw Volteren zelf, goedbedoelde en zelfgemaakte domme zakdoekjes. Ze had absoluut geen smaak, ze kon het ook niet gezellig maken in de klas, een echte ouderwetse stijve onaardige onderwijzeres uit de jaren dertig, dat bleek later zeker.

Ik doe bij haar de cursus kinderverzorging. Hiervoor heb ik de Huishoudschool Licht Liefde en Leven gedaan omdat de onderwijzer van de zesde klas vond dat ik niet naar de Mulo - of hoger- kon. Ik vond het daar verschrikkelijk vooral de

vakken stoppen, verstellen en naaien. Het ergste en stomste vond ik nog dat wij ons eigen uniform moesten maken. Een donkerroze rok en blouse en een wit schort, heel charmant. Ik had helemaal niets met een naaimachine nooit gehad ook en het zou ook nooit iets worden, dat wist ik nu al.

Tijdens de AVO – vakken (Algemeen Voortgezet Onderwijs) was ik heel alert dat vond ik interessant en kreeg dan ook goede cijfers, maar de rest van de vakken waren voor mij alleen maar loltrappen, heel veel straf en daardoor veel onvoldoendes.

Wat een herrie en geschreeuw van mensen, ik hoor het geluid van de ziekenauto en de politie. Ik moet nu toch echt wakker gaan worden, ik probeer te kijken, maar ik kan niets zien, zijn dit mijn ogen, ben ik dit, waar ben ik? Ik voel een helse pijn snerpnd door mijn hele lichaam, waar komt dit vandaan, wat is er gebeurd. Waarom is het zo druk, wat moeten al die mensen hier, is er iets gebeurd?

Vanochtend ben ik gewoon opgestaan, pa had mij geroepen, ma had nachtdienst en kwam pas 's ochtends om zeven uur thuis, zij werkte in een bejaardentehuis. Ik moest om half tien op school zijn om alle cadeautjes op te halen, ik was gisteravond vergeten een extra tas mee te nemen, wist ik veel dat we zoveel kregen. Ik was om tien uur even op school en ben gelijk met hetzelfde overstapje van de tram teruggegaan naar huis. Eigenlijk had ik nu al thuis moeten zijn.

Opeens schoot er een flits door mij heen, een flits die mij deed beseffen dat mijn leven een andere wending zou gaan nemen. Ik had het idee dat mijn dromen altijd dromen zouden blijven.....

